

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: S A Z K A, a. s.**, (dříve SAZKA, sázková kancelář, a. s.), IČ: 264 93 993, se sídlem v Praze 9, K Žižkovu č. p. 851, PSČ 190 93, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, ekonomický odbor**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3411/EK/2011-3, JID: 142195/2013/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, ekonomický odbor, ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3411/EK/2011-3, JID: 142195/2013/KUUK, a platební výměr Městského úřadu Louny, ekonomický odbor, ze dne 23. 3. 2011, č. j. EO/G/2011/IVT/1347419011, **s e p r o n e z á k o n n o s t z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **3.600,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasně podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, ekonomický odbor, ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3411/EK/2011-3, JID: 142195/2013/KUUK, kterým byl změněn na základě jejího odvolání platební výměr Městského úřadu Louny, ekonomický odbor (dále jen „správce poplatku“), ze dne 23. 3. 2011, č. j. EO/G/2011/IVT/1347419011, kterým byl žalobkyni ve smyslu ust. § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), vyměřen včas nezaplacený místní poplatek za

provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v celkové výši 4.186,-Kč za období od 20. 9. 2010 do 30. 9. 2010. Změna platebního výměru provedená žalovaným spočívala toliko v precizaci označení příjemce rozhodnutí ve výroku a specifikaci jiných technických zařízení ve výroku, které podléhají místnímu poplatku. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud žalované straně uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

V žalobě uvedla, že právní rámec daného případu vymezuje zákon o místních poplatcích, dále zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o loteriích“), zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon o podpoře sportu a některé další zákony, a také obecně závazná vyhláška Města Louny č. 4/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 4/2010“). K tomu žalobkyně doplnila, že mezi druhy místních poplatků patřil dlouhodobě, a to již od 1. 1. 1998, také místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, jak vyplývá z ust. § 10a zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 15. 6. 2010. V roce 2010 bylo toto ustanovení novelizováno výše citovaným zákonem č. 183/2010 Sb. tak, že od 16. 6. 2010 název poplatku zněl „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Následně Město Louny přistoupilo k vydání předmětné vyhlášky č. 4/2010, kterou zavedlo tento druh místního poplatku a upravilo podrobnosti jeho vybírání.

V návaznosti na to žalobkyně namítla, že účinnost dotyčné vyhlášky č. 4/2010 byla stanovena již ke dni jejího vyhlášení, tj. ke dni 20. 9. 2010, takže v daný den byla vyhláška zastupitelstvem města projednána, tentýž den vyhlášena a tentýž den nabyla účinnosti. Tento postup je dle žalobkyně v zásadním rozporu s teoreticko-právním i pozitivisticko-právním přístupem k problematice publikace právních předpisů, když dle ust. § 12 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), platí, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy obce účinnosti patnáctým dnem po dni vyhlášení s tím, že jen pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, tak lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, a to nejdříve dnem vyhlášení. Z právě uvedeného plyne, že účinnost obecně závazné vyhlášky obce standardně nastává patnáctým dnem po vyhlášení nebo později a že dřívější účinnost připadá v úvahu jen výjimečně, a to za přítomnosti obecného zájmu, který musí být naléhavý. Výjimka v případě naléhavého obecného zájmu nesmí být zneužívána, přičemž za naléhavý obecný zájem nelze dle žalobkyně zcela jistě považovat fiskální zájmy obce na úkor adresátů veřejné správy. Jakkoliv může být příjem z místních poplatků pro obce významný, tak fiskální zájem nemůže nikdy převýšit zájem na možnosti tvůrců tohoto příjmu řádně se seznámit se svojí novou povinností a připravit se na ni. Pokud by byla respektována zákonná lhůta pro nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky, tak předmětný platební výměr na místní poplatek za období od 20. 9. 2010 do 30. 9. 2010 by vůbec nemohl být vydán.

Dle žalobkyně zákon nevypočítává důvody naléhavého obecného zájmu pro zkrácení legisvakanci lhůty, když tyto důvody by mělo bedlivě zvažovat zastupitelstvo obce, když vyhlášku přijímá. Zákon však nevytváří prostor pro libovůli zastupitelstva, když zastupitelstvo důvody naléhavého obecného zájmu pouze nachází, či nenachází, a to výlučně z objektivních důvodů přezkoumatelných soudem. Partikulace právního řádu v podobě nesčetných obecně

závazných vyhlášek více než šesti tisíc obcí dle žalobkyně vyžaduje standardní legislativní postup při jejich přijímání, aby jejich adresáti případně na ně mohli včas reagovat. Okamžitá účinnost obecně veřejné vyhlášky je v rozporu se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře, fakticky má retroaktivní účinky, když podnikatel je nucen vydávat se do ztráty, a to bez možnosti příčinu ztráty předem eliminovat dobrovolným ukončením své činnosti. Okamžitou účinnost obecně závazné vyhlášky dle žalobkyně nelze ospravedlnit ani argumentací o potřebnosti jejího regulačního účelu, když Město Louny samo ponechalo svoji pravomoc několik měsíců nevyužitou. Na podporu svého přesvědčení o důvodnosti předmětné žaloby pak žalobkyně zmínila nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 22/11, a ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ans 5/2007 – 60.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci v písemném vyjádření k žalobě pak žalovaný stručně uvedl, že v rámci odvolacího řízení neměl zákonnou pravomoc při svém rozhodování posuzovat legislativní proces přijetí obecně závazné vyhlášky, kterou obec na svém území v samostatné působnosti jednotlivé druhy místních poplatků stanovuje a zavádí ve smyslu ust. § 14 odst. 1, odst. 2 zákona o místních poplatcích. Proto žalovaný považuje argumentaci žalobkyně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ans 5/2007 – 60, za zcela nepřiléhavou. K tomu žalovaný doplnil, že mu není známo, že by se žalobkyně zákonným způsobem domáhala zrušení předmětné vyhlášky č. 4/2010.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobkyně setrvala na žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznila, že si žalovaný protirečí, pokud říká, že neměl vůbec pravomoc posoudit legitimitu předčasného nabytí účinnosti předmětné vyhlášky č. 4/2010, a současně tvrdí, že na základě těchto skutečností navrhuje zamítnutí žaloby. Dále žalobkyně zmínila, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ans 5/2007 – 60, nepovažuje za nepřiléhavý, když k nezákonnosti obecně závazné vyhlášky může přihlídnout až správní soud. Závěrem žalobkyně směrem k žalovanému podotkla, že v jejím případě jí nesvědčil zákonem stanovený způsob, jímž by se domohla zrušení předmětné vyhlášky č. 4/2010, takže jedinou možností její obrany představuje předmětná žaloba.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně vyjádřila souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející platební výměr správce poplatku soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec

žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze poplatkové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že na základě podané žaloby je třeba žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející platební výměr správce poplatku zrušit pro nezákonnost, když se plně ztotožnil se žalobní argumentací žalobkyně.

V daném případě nebylo mezi žalobkyní a žalovaným žádného sporu o tom, že platební výměr a na něj navazující žalobou napadené rozhodnutí byly vydány na základě výše citované obecně závazné vyhlášky Města Louny č. 4/2010 - o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která byla vyhlášena zastupitelstvem města dne 20. 9. 2010 a jejíž účinnost nastala již dnem vyhlášení. V předmětné věci se žalobkyně a žalovaný neshodli „pouze“ v tom, zda v daném případě bylo legitimní, aby předmětná vyhláška č. 4/2010 měla nulovou legisvakanci lhůtu, čili aby počátek platnosti obecně závazné vyhlášky, jenž je vázán na její vyhlášení, a počátek účinnosti obecně závazné vyhlášky spadal v jeden okamžik.

Otázka vyhlášení a nabývání účinnosti obecně závazných vyhlášek obcí je výslovně upravena v ust. § 12 zákona o obcích.

V ust. § 12 odst. 1 je zakotveno, že *obecně závazné vyhlášky a nařízení obce (dále jen "právní předpis obce") musí být vyhlášeny, což je podmínkou platnosti právního předpisu obce. Vyhlášení se provede tak, že se právní předpis obce vyvěsí na úřední desce obecního úřadu po dobu 15 dnů. Dnem vyhlášení právního předpisu obce je první den jeho vyvěšení na úřední desce. Kromě toho může obec uveřejnit právní předpis obce způsobem v místě obvyklým.*

Podle ust. § 12 odst. 2 zákona o obcích platí, že *pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy obce účinnosti patnáctým dnem po dni vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.*

Z právě předestřené úpravy ust. § 12 odst. 1, odst. 2 zákona o obcích plyne, že účinnost obecně závazných vyhlášek obcí standardně nastává patnáctým dnem po vyhlášení nebo později. Dřívější účinnost připadá v úvahu jen výjimečně, a to tehdy, pokud to vyžaduje obecný zájem, který musí být naléhavý, s tím, že účinnost nesmí nikdy předcházet datu vyhlášení obecně závazné vyhlášky. Nabývání účinnosti obecně závazných vyhlášek standardně až po jisté časové prodlevě po datu, kdy obecně závazné vyhlášky byly vyhlášeny a nabyly platnosti, je zákonodárcem koncipováno proto, aby [adresáti právního předpisu](#) měli možnost se seznámit s jeho obsahem tak, aby se jím okamžitě od nabytí jeho účinnosti mohli řídit. Z tohoto důvodu je třeba na zkrácení legisvakanci lhůty pod méně než patnáct dnů od vyhlášení obecně závazné vyhlášky nahlížet jako na ojedinělou výjimku odůvodněnou jen existencí naléhavého obecného zájmu, která nesmí být zneužívána.

Již výše bylo soudem zmíněno, že v daném případě měla předmětná vyhláška č. 4/2010 nulovou legisvakanci lhůtu. K tomu je třeba doplnit, že ze samotného textu

vyhlášky č. 4/2010 nikterak nevyplývá, proč byla nestandardně zvolena nulová legisvakanční lhůta, a nikoliv standardní minimálně patnáctidenní lhůta od jejího vyhlášení, přičemž ani ze samotného textu vyhlášky č. 4/2010 není jakkoliv zřejmý naléhavý obecný zájem na zkrácení legisvakanční lhůty na nulový časový úsek. Tyto skutečnosti nejsou ani seznatelné z jiných podkladů, které byly vytvářeny v rámci legislativního procesu přijímání dotyčné obecně závazné vyhlášky (zápis o zasedání zastupitelstva).

Důsledkem absence prokázání naléhavého obecného zájmu na zkrácení legisvakanční lhůty předmětné vyhlášky č. 4/2010 ze strany Města Louny je pak ovšem to, že v daném případě nemohl být legitimně stanoven počátek účinnosti této vyhlášky na tentýž den, kdy byla vyhlášena a nabyla platnosti.

Za situace, kdy Město Louny naprosto neprokázalo v rámci legislativního procesu přijímání předmětné vyhlášky č. 4/2010 naléhavý obecný zájem pro přijetí nulové legisvakanční lhůty ve smyslu ust. § 12 odst. 2 věta druhá zákona o obcích, nelze proto vytýkat žalobkyni, že danou vyhlášku nerespektovala hned počínaje dnem 20. 9. 2010, kdy byla vyhlášena a hned nabyla účinnosti, a neučinila tak až do 30. 9. 2010, jak bylo konstatováno v platebním výměru a na něj navazujícím žalobou napadeném rozhodnutí. V důsledku nulové legisvakanční lhůty bylo žalobkyni znemožněno seznámit se s předmětnou vyhláškou č. 4/2010 a případně na ni zareagovat uzpůsobením své podnikatelské činnosti. V této souvislosti přitom nelze nezmínit, že žalobkyně skutečně krátce po nabytí účinnosti předmětné vyhlášky č. 4/2010, avšak teprve poté, co měla možnost se seznámit s jejím obsahem a v rámci své podnikatelské činnosti zákonem předvídaným postupem mohla na ni zareagovat, dopisem ze dne 11. 10. 2010 splnila ohlašovací povinnost k poplatku za uvedení do provozu koncových zařízení centrálního loterijního systému vůči Městskému úřadu v Lounech, kdy ovšem již tehdy namítala protiústavnost jejího přijetí, a počínaje dnem 1. 10. 2010 již nesporeovala svoji případnou poplatkovou povinnost. Námitky žalobkyně, že pokud by byla respektována zákonná lhůta pro nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky č. 4/2010, tak by předmětný platební výměr na místní poplatek za období od 20. 9. 2010 do 30. 9. 2010 vůbec nemohl být vydán, proto nelze vyhodnotit jako liché.

Soud se ztotožňuje se žalobkyní, že za případný naléhavý obecný zájem nelze považovat fiskální zájmy obce z místních poplatků na úkor adresátů veřejné správy, když fiskální zájem nemůže nikdy převýšit zájem na možnosti tvůrců tohoto příjmu řádně se seznámit se svojí novou povinností a připravit se na ni. Taktéž okamžitá účinnost obecně závazné vyhlášky je v rozporu se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře, když podnikající subjekt nemá možnost zvážit rentabilitu svého dalšího podnikání a případně reagovat dobrovolným ukončením své činnosti, která nově podléhá poplatkové povinnosti. Rovněž okamžitou účinnost obecně závazné vyhlášky nelze případně ospravedlňovat potřebností jejího regulativního účelu. Soud přitom tento případný regulativní účel dotyčné vyhlášky č. 4/2010, který však z ní nijak nevyplývá (např. regulace vzhledem k vzdálenosti provozovny s výherními hracími přístroji či jinými technickými zařízeními od školského zařízení, zařízení sociální péče, budov státních orgánů a církví, s níž počítá i samotný loterijní zákon), nespochybňuje, když má v patrnosti, že zákonodárce umožnil prostřednictvím obecně závazných vyhlášek obcím ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území v důsledku provozování výherních hracích přístrojů nebo jiných technických zařízení povolených Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Čistota legislativního procesu přijímání obecně závazné vyhlášky ovšem musí být zachována i z pohledu ust. § 12

odst. 2 zákona o obcích, což v daném případě na základě výše uvedených skutečností nebylo dodrženo.

Již Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 22/11, který je publikován na www.usoud.cz a také pod č. 328/2011 Sb. a na který poukázala žalobkyně, výslovně konstatoval ohledně obecně závazné vyhlášky Statutárního města Kladna č. 46/10, o určení míst pro provozování jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí na území Města Kladna (VLT aneb videoloterijní terminály), že: „*Ústavní soud v této souvislosti nemohl přehlédnout právě skutečnost, že statutární město Kladno využilo ustanovení věty druhé § 12 odst. 2 zákona o obcích, podle něhož vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit počátek účinnosti dříve než patnáctým dnem po vyvěšení obecně závazné vyhlášky na úřední desce. Toto ustanovení prolamuje zákonnou legisvakanční lhůtu, jejímž účelem je zajištění co nejširší materiální publicity přijatého právního předpisu. Vzhledem k tomu, že sám návrhovač v této části vůči obecně závazné vyhlášce, resp. ustanovení, jež posouvalo nabytí její účinnosti, nebrojil, ani nikterak nezpochybnil, zda v daném případě toto opatření skutečně sledovalo prosazení naléhavého obecného zájmu, ani Ústavní soud nepovažoval za nutné naplnění tohoto předpokladu specificky zkoumat. To však neznamená, že by byl vždy ochoten takový postup obcí bez dalšího tolerovat, neboť je toho názoru, že zkrácení zákonné legisvakanční lhůty je opatřením výjimečným, pro jehož užití by měla mít obec skutečně naléhavý a legitimní důvod*“. Vedle toho Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, který je publikován na www.usoud.cz a také pod č. 293/2011 Sb. a na který rovněž poukázala žalobkyně, v souvislosti s obecně závaznou vyhláškou Města Františkovy Lázně č. 1/2010, k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku v oblasti omezení hazardu (VLT aneb videoloterijní terminály), judikoval, že: „*Správní soud je pak oprávněn posoudit všechny individuální okolnosti případu, tj. případně i to, zda obec zařazením té které nemovitosti do textu vyhlášky nejednala libovolně či diskriminačně. Je to také správní soud, který má možnost v této části obecně závaznou vyhlášku případně neaplikovat (srov. obdobně nálezy sp. zn. Pl. ÚS 5/07 ze dne 30. 4. 2008; N 80/49 SbNU 165; 287/2008 Sb.)*“.

V návaznosti na shora předešlý skutkový a právní stav a výše předešlou judikaturu Ústavního soudu soud uzavírá, že v důsledku absence prokázání naléhavého obecného zájmu na zkrácení legisvakanční lhůty předmětné vyhlášky č. 4/2010 ze strany Města Louny v daném případě nemohl být legitimně stanoven počátek účinnosti této vyhlášky na tentýž den, kdy byla vyhlášena a nabyla platnosti, tj. na den 20. 9. 2010, jak bylo učiněno v čl. 9. V této části, tj. ohledně čl. 9, je předmětná vyhláška č. 4/2010 neaplikovatelná a je třeba vycházet z toho, jako by ustanovení o nabytí účinnosti dotyčné obecně závazné vyhlášky absentovalo. Účinnost předmětné vyhlášky č. 4/2010 pak nastala ve smyslu ust. § 12 odst. 2 věty první zákona o obcích až patnáctým dnem po dni vyhlášení, tj. dnem 5. 10. 2010. Vzhledem k tomu, že platební výměr a na něj navazující žalobou napadené rozhodnutí žalobkyni vyměřují předmětnou poplatkovou povinnost za období od 20. 9. 2010 do 30. 9. 2010, tedy za období, které předcházelo účinnosti obecně závazné vyhlášky (při odhlédnutí od jejího čl. 9), která zakotvuje předmětnou poplatkovou povinnost žalobkyně, je třeba obě rozhodnutí vyhodnotit za nezákonná. Obdobné závěry dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ans 5/2007 – 60, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1791/2009 a také na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *(s)tanoví-li právo tvorce nabytí účinnosti právního předpisu dnem*

předcházejícím jeho publikaci, je takové ustanovení absolutně neaplikovatelné, a proto je třeba s takovým právním předpisem zacházet, jako by ustanovení o nabytí jeho účinnosti absentovalo. Nastane-li taková situace u právního předpisu, jenž se vyhláší ve Sbírce zákonů, použije se proto ust. § 3 odst. 3 věta první zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, podle kterého nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, pokud není stanovena účinnost pozdější.

Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející platební výměr správce poplatku podle ust. § 78 odst. 1, odst. 3 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3.600,-Kč. Náhrada se skládá pouze ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,-Kč za žalobu a z částky 600,-Kč za dva úkony žalobkyně v soudním řízení [podání žaloby a podání repliky] po 300,-Kč, jakožto paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 9. 2006, ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, který je publikován na www.usoud.cz a také pod č. 275/2014 Sb. Jiné náklady podle soudního spisu žalobkyni nevznikly, přičemž ta je případně ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová